

A KIS ÚT BOLDOGASSZONYA

„Az Atya örömmel tekint a Boldogasszony Szívére, mert kezének mester-műve és mindenki szereti alkotását, főképpen, ha jó munkát végzett. A Fiú is szereti ezt a Szívet, mint Édesanyját. Ebből a forrásból merítette a vért, melyen minket megváltott. A Szentlélek is, mert az ő temploma...

A Szent Szűz kétszer szült minket: a megtestesülésben és a kereszt alatt. Tehát kétszeresen is anyánk.

Gyakran hasonlítjuk őt földi anyához, pedig sokkal jobb a legjobb édesanyánál is, mert az megbünteti néhányszor gyermekét, ha bánatot okozott neki, sőt meg is veri; azt gondolja, hogy jót tesz vele. A Szent Szűz nem így tesz: ő olyan jó, hogy mindig szeretettel bánik velünk és sohasem büntet.

Ennek a jó Anyának a Szíve csupa jóság és irgalom. Egyetlen kívánsága, hogy boldognak lásson minket. Elég csak feléje fordulnunk, hogy meghallgatásra találjunk...

• A Fiú ítél is, az Édesanyja csak szeretni tud...

Az Atya mindent megad, amit a Fiú kér tőle. Éppen így megad a Fiú is mindent, amit Édesanyja kér.

Azt gondolom, hogy a Szent Szűznek csak a világ végén lesz nyugta, mert amíg a világ tart, mindenfelé hívják őt... A Szent Szűz olyan, mint egy sokgyermekes édesanya. Folyton azzal van elfoglalva, hogy egyiktől a másikhoz menjen.”

(Vianney Szent János. Monin—Vác: Szól az Arsi Szent. 46—49.)

A barokk városokban a legbelső teret gyakran nevezték el Szentháromság-térnek. A Szűz Anyáról általában nem a tereknek, hanem az utcáknak adtak nevet: Mária utca, Nagyboldogasszony útja, Boldogasszony sugárút... A tér az, ahonnan az utak kiindulnak és ahová újra megérkeznek. A Szentháromság tér emlékeztet eredetünkre és célunkra. A Boldogságos Szűzet viszont életünk útjai mellé szeretjük állítani, hogy biztosan megérkezzünk az égi Szentháromság térére. Őseink a Nagvasszony képét harci zászlókra hímezték, pénzükre verték, a bélyegekre nyomták. Az élet nehéz útjait, a kereskedelmet, a kölcsönös érintkezést akarták oltalmába helyezni.

Am nem csupán önkényes emberi választás ez: a teljes Szentháromság rendeli Őt minden emberi út mellé Úti Boldogasszonynak. Az Atya azért teremtette őt remekének és őrizte meg szeplőtelenül szépnak egyedül az emberek közül, hogy minden ember számára példakép legyen. Főlemelte őt testestül-lelkestül égi trónja mellé: nem akarta, hogy legszebb teremtményét romlás vagy pusztulás érje. Melyik művész hagyná elpusztulni legkiválóbb alkotását?! Utólráhetetlen szépségében őt, az egészen szépet (Én. 4, 7.) minden emberi életút fölé állítja örökké vonzó ideálnak. Olyan szép a legszebb teremtmények előtt is, mint „a lilium a tövisek között” (Én. 2, 2.).

A tövisek soha nem válnak liliummá a természetben: a lelkek világában sem érheti el senki az Atya-Istennek kedves szép Leányát, de mégis a legutolsó, a legcsúnyábbra, a legbűnösebbre, a legromlottabbra is főlemelő hatással van.

A Szepőtelen Szűz maga is igyekezett kiérdemelni nagy kiválasztását, amely által Primogenita, a nagy Elsőszülött a természet és a kegyelem világában. Minden teremtett erkölcsi nagyság: az odaadás az Isten szándékára Őbenne, az Úr Szolgálóleányában valósul meg legtökéletesebben. Az odaadás által lesz az Úr Szolgálóleányából az Isten Anyjává. A Második Isteni Személlyel lép az emberi ertelem számára örökké fölfoghatatlan módon személyes viszonyba: Édesanyám, Édesfiam mondják egymásnak az örök Igével, aki által minden — így Őmaga is — lett, mert „nélküle semmi sem lett, ami lett”. (Ján. 1, 3.) A legszorosabb vérrokonságba kerülnek: Az Anya és a Fiú vére kilenc hónapon keresztül tökéletesen azonos. Hogyne szeretné a Fiú az Édesanyja Szívét?!

A Szent Szűz a Szentlélek legkiválóbb temploma. „Az Isten Lelke ott lebegett a vizek fölött” (I. Móz. 1, 2.) a teremtés hajnalán. „Az Úr Lelke betölti a föld kerekességét.” (Bölcs. 1, 7.) A Szent Szűzet nem úgy töltötte el csupán, mint a prófétákat, a szenteket vagy egyéb emberi nagyságokat. A

Szentháromság után a Boldogasszony ölen érzi magát legjobban a Szentlélek. „A Szentlélek száll rád” (Luk. 1, 35.) — kilenc hónapon keresztül anynyit jelentett, hogy a Szentlélek egyszerre a Szentháromság ölen és a Boldogságos Szűz keblén tartózkodott.

Istenanyasága folytán számunkra is kétszeresen lett édesanyává: amikor földi életet adott az Úr Jézusnak, ugyanakkor bennünket az örök életre szült. A kereszt tövében istenanyai szeretetének legtüzesebb lángolásában állott és ugyanakkor Fiának utolsó kívánsága értelmében mindnyájunkat gyermekeivé fogadott. Jézus nem lenne igazán testvérünk, hacsak Isten gyermekei volnánk és nem lennénk Szűz Mária gyermekei is. Azáltal, hogy mindkét gyermekségében követjük őt, leszünk igazán hasonlók kép-másához; így lesz „első-született a sok testvér között” (Róm. 8, 29.).

Az ifjú Vianney főként hivatása küzdelmei között atyjának paraszti önzésével szemben sokszor érezte édesanyja nagy jóságát, gyöngéd megértését. Bizonyára ezért tud oly lelkesen írni a Szűz Anya édesanyai jóságáról és szeretetéről irántunk. A Szentlélek egészen rendkívüli bennlakása a végső gyökere annak, hogy a Szent Szűz „csak szeretni tud”. A Szentlélek őt mindenkinél jobban töltötte el, ezért Isten szeretete is minden teremtmény-nél nagyobb fokban áradt ki Őreá. (Róm. 5, 5.) Akit ilyen kiválóan töltött el az Atya és Fiú személyes Szeretete, Annak lelkében nemcsak a legkiválóbb Isten-szeretet, hanem mindnyájunkat átölelő, mindnyájunk üdvösségéért aggódó édesanyai szeretet is lángol.

Az arsi Szentnek négyéves korában — talán egyetlen — civódása Margit hűgával egy rózsafüzéért folyik. Édesanya kívánságára hűgának kell átengednie, de helyette egy kis Szűz Mária faszobrot kap. Mikor napok múltán mindenütt hiába keresik a kis Jánost, az istállóban két békésen kérődző tehén között találja az édesanyja. Ott helyezte el a szobrot, és térdén állva imádkozott előtte. — „A Szent Szűz legrégibb szerelmem, előbb szerettem őt, mint ahogy megismertem” — mondja gyermekkoráról. Mindaz, amit később a Boldogasszony anyai jóságáról és irgalmáról ír, nem más, mint a lelkekért állandóan küzdő lel-

kipásztor gazdag és boldog élettapasztalata, amelyet ebben a mondatban foglal össze: „Az Atya mindent megad, amit a Fiú kér tőle. Éppen így megad a Fiú is mindent, amit Édesanyja kér.” E kijelentésének igazságát csak azok nem tapasztalták még, akik nem szokták kérni az Égi Anyánk segítségét. Tulajdonképpen kérnünk sem kell: „Elég csak feléje fordulnunk, hogy meghallgatásra találjunk.”

Az Úr Jézus mindent megosztott Édesanyjával: szegénységet, száműzést, munkát, szenvedést, örömet, égi dicsőséget; sőt királyi hatalmát is, amikor Királynővé tette. Csak a királyi hatalomból az ítéletet nem oszthatja meg Vele, mert „az Édesanyja csak szeretni tud”. Ezért a bűnösöknek sem szabad Tőle félniök. A Vénusz rabságában vergődő Tamnhäuser-ek is tapasztalhatják, hogy üdvösségük Máriában van.

Népünk gyermekeinek ajkáról utolérhetetlenül szépen hangzik a szó: Édesanyám. S anyánk oly melegen mondják: Édesfiam, édes kicsi fiam. Talán ezért is, mert az anya és a gyermek viszonya olyan meleg és édes nálunk, tudjuk szeretettel és bizalommal szolgáltatni a Nagyboldogasszonyt is. Ezért mutatja Ő is felénk édesanyai Szívemek melegét és jóságát. Az Arsi Plébános mondja ezt is: „Lássátok csak, mily jó a Szent Szűz. Nagy szolgálta, Szent Bernát gyakran mondogatta neki: Üdvözlégy Mária. — A jó Édesanya egy napon feleletet adott: Üdvözlégy Bernát fiam...” Ezt a feleletet az életútján annyiszor kapjuk meg mi is, ahányszor Üdvözlégy Máriát mondunk.

Azok tehát, akik a Kis Utat járják, ne feledkezzenek el soha a Kis Út-i Boldogasszony áldott jó Szívéről. Nem égi magasságban van Kis Út-unk fölött, nemcsak képe áll az Út mellett, hanem fölöttünk és előttünk van Őmaga. Úgy, mint az édesanya, aki gyermekét járnai tanítja: elengedi a kicsit, tegyen magától is egy-két lépést. De fölötte tartja a kezét, hogy el ne essen. Elötte tartja ölelő két karját, hogy az út végén boldogan szorítsa szívéhez tipegő gyermekét. Így tartja fölöttünk Szűz Anyánk oltalmazó kezét és áll ölelő karokkal a Kis Út végén. Mikor majd mindnyájunkat a Szívére ölelt, akkor majd „nyugta” lesz.

Rajz Mihály